

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: **VIA MARIS s. r. o.**
sídlem Mosty u Jablunkova 479, 739 98 Mosty u Jablunkova
zastoupená daňovým poradcem Ing. R.L.

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2017, č. j. 13171/17/5300-22441-701296,
ve věci úroků z nadměrných odpočtů**

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 20. 3. 2017 č. j. 13171/17/5300-22441-701296 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Ing. R. L., daňového poradce se sídlem D. 616/4, B.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 29. 5. 2017 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného ve výroku tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 12. 4. 2016 č. j. 1330212/16/3218-52521-801155. Žalobkyně tvrdí, že podala přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za měsíce září 2012 až prosinec 2012, ve kterých uplatnila nárok na nadměrný odpočet. Správce daně jí však vykázané nadměrné odpočty vyplatil až po delší době dne 17. 2. 2016, když nárok žalobkyně prověřoval postupem k odstranění pochybností a daňovou kontrolou. Žalobkyně následně podala u správce daně dne 20. 3. 2016 žádost o úroky z nadměrného odpočtu za dobu jeho zadržování, které daňové orgány nevyhověly, a právě rozhodnutí o úrocích je předmětem tohoto soudního přezkumu.
2. Žalobkyně uplatnila v žalobě v podstatě jediný žalobní bod, a to nesouhlas s právním názorem daňových orgánů (správce daně a žalovaného), podle kterého žalobkyni nárok na úroky za požadované období nenáleží. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Aps 3/2013 - 34 ze dne 25. 9. 2014, podle kterého v případech, kdy správce daně podrobí nárok na odpočet důkladnějšímu zkoumání typicky pomocí postupu k odstranění pochybností, si musí být vědom „ceny“, kterou pro něho čas věnovaný prověřování bude mít v případě, že se po prověření ukáže, že tvrzení plátce daně odpovídají skutečnosti. Touto „cenou“ je úrok z vratitelného přeplatku podle §155 odst. 5 zákona číslo 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) za dobu od uplynutí tříměsíční lhůty počínající běžet dnem následujícím po posledním dni lhůty k podání daňového přiznání, resp. dnem následujícím po dni podání opožděného daňového přiznání, bylo-li podáno po lhůtě, až do dne uhrazení nadměrného odpočtu správcem daně.
3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě souhlasil s tím, aby jeho rozhodnutí bylo zrušeno. Žalovaný úvodem zdůraznil, že správce daně tím, že prošetřuje oprávněnost a správnost uplatněného nadměrného odpočtu, neporušuje žádnou právní normu, naopak plní svou zákonnou povinnost zjistit a stanovit daň ve správné výši. Zároveň však připustil, že by měl plátcí daně hradit za dobu přesahující přiměřenou délku prověřování nadměrného odpočtu určitou kompenzaci, neboť plátce mohl oprávněně počítat s využitím peněžních prostředků již v dřívějším období. Žalovaný tak s ohledem na aktuální judikaturu správních soudů, kterou lze podle něj považovat v současné době za ustálenou, změnil své stanovisko oproti napadenému rozhodnutí. Přesto žalovaný nepřistoupil k úplnému uspokojení žalobkyně po podání žaloby, protože žalovaný nadále zastává odlišný názor na aplikaci právních předpisů za dobu od 1. 1. 2015, kdy podle žalovaného je nutno od uvedeného data stanovit úrok podle § 254a daňového řádu a nikoliv podle § 155 odst. 5 daňového řádu jak požaduje žalobkyně ve své žádosti.
4. Ze spisu správce daně (dále jen „správní spis“) krajský soud zjistil, že žalobkyně podala přiznání k DPH za září 2012 dne 22. 10. 2012 a vykážala v něm nadměrný odpočet na DPH ve výši 94 010 Kč, dále za říjen 2012 dne 23. 11. 2012 s vykázaným nadměrným odpočtem ve výši 2 477 728 Kč, za listopad 2012 dne 21. 12. 2012 s vykázaným nadměrným

odpočtem ve výši 6 784 618 Kč a za prosinec 2012 dne 25. 1. 2013 s vykázaným nadměrným odpočtem ve výši 2 945 036 Kč (zjištěno z daňových přiznání za jednotlivé měsíce). Ve vztahu ke všem uvedeným daňovým přiznáním vyzval správce daně žalobkyni k odstranění pochybností vyvolaných výši vykazovaných nadměrných odpočtů oproti jejich hodnotám za předchozí měsíce a následně protokolem ze dne 16. 12. 2014 zahájil se žalobkyní daňovou kontrolu. Po provedené daňové kontrole vydal správce daně dne 2. 2. 2016 platební výměry na DPH, kterým vyměřil žalobkyni nadměrný odpočet za září 2012 ve výši 94 010 Kč (zjištěno z platebního výměru č. j. 311750/16/3218-52521-801155) a dne 3. 2. 2016 další 3 platební výměry, kterými vyměřil žalobkyni nadměrný odpočet na DPH za říjen 2012 ve výši 2 477 213 Kč (zjištěno z platebního výměru č. j. 313513/16/3218-52521-801155), za listopad 2012 ve výši 6 784 618 Kč (zjištěno z platebního výměru č. j. 313786/16/3218-52521-801155) a za prosinec 2012 ve výši 2 945 036 Kč (zjištěno z platebního výměru č. j. 314200/16/3218-52521-801155), tedy až na nepatrný rozdíl v říjnu 2012 (rozdíl činí 515 Kč) vždy ve shodě s daňovými přiznáními žalobkyně. Dne 20. 3. 2016 podala žalobkyně u správce daně dvě obsahově obdobné žádosti o zaplacení úroků z nadměrného odpočtu podle § 155 odst. 5 daňového řádu v celkové výši 1 831 778 Kč, a to za dobu od počátku 4. měsíce po skončení jednotlivých zdaňovacích období do dne vrácení odpočtu. Správce daně rozhodnutím ze dne 12. 4. 2016 č. j. 1330212/16/3218-52521-801155 úroky žalobkyni nepřiznal s odůvodněním, že vratitelný přeplatek vznikl až v důsledku vyměření nadměrného odpočtu, a protože správce daně 30 denní lhůtu po vydání příslušných platebních výměrů nepřekročil, žalobkyně nárok na úroky nemá. Z odůvodnění zamítavého rozhodnutí správce daně krajský soud dále zjistil, že správce daně poukázal také na právní úpravu platnou do 1. 1. 2015, která neobsahovala lhůtu, v níž může správce daně prověřovat obsah daňových tvrzení a po jejímž marném uplynutí by měl plátcе daně bez dalšího nárok na kompenzaci za zadržovaný nadměrný odpočet. Ustanovení § 254a daňového řádu účinné od 1. 1. 2015 přitom s ohledem na přechodná ustanovení novely daňového řádu podle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na věc použít nelze. Proti rozhodnutí správce daně ze dne 12. 4. 2016 podala žalobkyně odvolání (počínaje odvoláním žalobkyně jsou listiny založeny v odvolacím spise žalovaného), ve kterém uplatnila odvolací důvody shodné s těmi, které následně uvedla v žalobě. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím způsobem uvedeným v narační části odůvodnění tohoto rozsudku. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí předestřel vlastní výklad právní problematiky, podle kterého zákon o DPH v § 105 podmiňuje vrácení nadměrného odpočtu tím, že se tento odpočet musí nejprve stát vratitelným přeplatkem podle daňového řádu, a tím se stane až v okamžiku jeho vyměření. Proto pokud správce daně zahájil u žalobkyně daňovou kontrolu, nebylo dosud vyměřovací řízení skončeno a nedošlo ani k vyměření (stanovení) daně podle § 140 odst. 1 daňového řádu. Za den vyměření nadměrného odpočtu se podle odůvodnění napadeného rozhodnutí rozumí vydání příslušného platebního výměru. Dále žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že daňový řád od 1. 1. 2015 nově zavádí v § 254a úrok z daňového odpočtu dopadající na problematiku dlouhotrvajícího postupu k odstranění pochybností. Zákon zde stanovuje nárok daňového subjektu na úrok z přiznaného nadměrného odpočtu v případě, že postup k odstranění pochybností trvá déle než 5 měsíců. Tento úrok mu náleží od prvního dne šestého měsíce ode dne zahájení postupu k odstranění pochybností, a to v aktuální výši repo sazby stanovené ČNB zvýšené o 1 procentní bod, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Přechodné ustanovení článku VII odst. 6 zákona číslo 267/2014 Sb., kterým byl daňový řád

novelizován, připouští uplatnění úroku podle § 254a daňového řádu i pro postupy k odstranění pochybností zahájené přede dnem 1. 1. 2015, kdy stanovená 5 měsíční lhůta počne běžet až od 1. 1. 2015. Podle žalovaného je z přechodného ustanovení zřejmé, že úrok se nevztahuje na postupy k odstranění pochybností ukončené přede dnem nabytí účinnosti uvedené novely daňového řádu (tj. před 1. 1. 2015), a že úmyslem zákonodárce je přiznat úroky podle § 254a daňového řádu nejdříve od 1. 6. 2015. Žalovaný v návaznosti na uvedený právní názor ve vztahu k projednávané věci uzavřel, že nadměrné odpočty byly vráceny v zákonem stanovené lhůtě 30 dnů od jejich vyměření a žalobkyni proto úrok nenáleží. Napadené rozhodnutí bylo podle dodejky doručeno zástupci žalobkyně dne 27. 3. 2017.

5. Krajský soud po ověření, že žaloba doručená do datové schránky krajského soudu v pondělí dne 29. 5. 2017 byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobkyni stanovené v § 72 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), že je přípustná a projednatelná, přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
6. Ve věci rozhodl krajský soud po jednání, když žalovaný původní souhlas s rozhodnutím ve věci bez jednání změnil, proto krajskému soudu nezbylo než ústní jednání nařídit. U jednání, kterého se zúčastnila pouze pověřená zaměstnankyně žalovaného, nebylo předneseno nic nového a pověřená zaměstnankyně žalovaného setrvala na stanovisku uvedenému v písemném vyjádření.
7. Skutkové okolnosti vyplývající z obsahu napadeného rozhodnutí a správních spisů, které krajský soud považuje za rozhodující pro právní posouzení věci, nebyly žalobkyní zpochybněny a nejsou mezi účastníky sporné. Proto krajský soud vyšel ze skutkových závěrů učiněných ze správních spisů, jejichž podstatné části citoval v odstavci 4 tohoto odůvodnění rozsudku, a to o podání daňových přiznání k DPH žalobkyní za jednotlivé měsíce září až prosinec 2012 vždy nejpozději do 25. dne následujícího měsíce, včetně vykázaných nadměrných odpočtů, o zahájení postupu správce daně k odstranění pochybností a následném zahájení daňové kontroly DPH u žalobkyně, dále o vydání platebních výměrů s vyměřenými nadměrnými odpočty, které se až na nepatrnou část shodovaly s nadměrnými odpočty uplatněnými v daňových přiznáních a konečně o vyplacení vyměřených nadměrných odpočtů žalobkyni dne 17. 2. 2016.
8. Podstatou právního sporu mezi účastníky byla v průběhu daňového řízení otázka, zda a za jakou dobu má žalobkyně v poměrech právní úpravy účinné do 31. 12. 2014 právo na úroky z nadměrného odpočtu v případě, kdy správce daně po dobu prověřování jejího nároku podle daňového řádu uplatněné nadměrné odpočty nevyplatil. Zatímco žalobkyně se domáhala úroků s odkazem na § 155 odst. 5 daňového řádu za dobu od uplynutí lhůty 3 měsíců počínající běžet dnem následujícím po posledním dni lhůty k podání daňových přiznání až do vyplacení nadměrných odpočtů (17. 2. 2016), tak žalovaný zastával názor, že podle tehdejší právní úpravy žalobkyni za dobu prověřování nároku na odpočet ze strany správce daně právo na úroky nenáleželo, a protože právo na vyplacení nadměrných odpočtů vzniklo žalobkyni až okamžikem jejich vyměření (vydáním platebních výměrů) a v dané věci byly po vydání platebních výměrů ze dne 2. 2. 2016 a 3. 2. 2016 odpočty vyplaceny žalobkyni v zákonné lhůtě, žalobkyni právo na úroky nevzniklo ani po vyměření nadměrných odpočtů. Přestože žalovaný po podání správní žaloby svůj právní

názor částečně revidoval ve prospěch žalobkyně, tak s ohledem na skutečnost, že po podání žaloby nedošlo k uspokojení žalobkyně, nezavazuje to krajský soud povinnosti vypořádat se s uplatněnými žalobními námitkami.

9. S názorem žalovaného prezentovaným v napadeném rozhodnutí lze souhlasit potud, že až do 31. 12. 2014 (včetně) neexistovalo žádné zákonné ustanovení, které by speciálně upravovalo právo daňového subjektu na úroky z nadměrného odpočtu za dobu, kdy správce daně po jeho uplatnění v daňovém přiznání nárok daňového subjektu na vykázaný nadměrný odpočet prověřoval procesními prostředky podle daňového řádu. Nejvyšší správní soud však již v rozsudku ze dne 25. 9. 2014 č. j. 7 Aps 3/2013 – 34 (veřejnosti dostupném na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu a známým pod označením „Kordárna“) konstatoval, že vnitrostátní právní úprava nereflexuje, že může uplynout relativně dlouhá doba mezi uplatněním nároku na odpočet a okamžikem vzniku exekučně vymahatelného nároku na vyplacení nadměrného odpočtu s tím, že pro některé plátce daně může mít odklad vyplacení nadměrného odpočtu významný dopad do toku peněz v jejich hospodaření a generovat významné dodatečné náklady (např. překlenovací úvěry), které by nevznikly, pokud by byl nadměrný odpočet vyplacen krátce po podání daňového tvrzení. Na druhé straně uplatnění daňového odpočtu se stává terčem pokusů o daňové podvody a stát musí mít možnost prověřit splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet. Následně Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ve věci „Kordárna“ uzavřel, že lhůta tří měsíců, počínající běžet dnem následujícím po posledním dni lhůty k podání daňového přiznání, vyhovuje požadavkům plynoucím z judikatury Soudního dvora, a přitom jde v podmínkách vnitrostátní procesní úpravy v České republice o lhůtu, která dává správci daně přiměřený prostor k základnímu prověření uplatněného nároku na nadměrný odpočet, a zároveň jde o takový časový úsek, po který lze ještě po plátcí spravedlivě požadovat, aby v poměrech vcelku častých případů podvodných jednání v souvislosti s nadměrným odpočtem, jimž je třeba účinně čelit, unesl zadržování nadměrného odpočtu správcem daně bez toho, aby byl tento odpočet úročen. S ohledem na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje krajský soud za vhodné zmínit ještě pasáž odůvodnění rozsudku ve věci „Kordárna“ pod bodem 22, podle které: *„Vyměření nadměrného odpočtu má převážně povahu deklaratorního správního rozhodnutí (autoritativně určuje, že plátcí vznikl nárok na nadměrný odpočet v určité výši). Konstitutivní charakter má vyměření jen potud, že zakládá počátek běhu lhůty, po jejímž uplynutí je nadměrný odpočet plátcem exekučně vymožitelný na státu. V tomto smyslu lze tedy vyměření nadměrného odpočtu velmi dobře srovnávat např. s rozsudkem ukládajícím povinnost zaplatit peněžité plnění na základě smlouvy, jíž se dlužník zavázal k určitému datu peněžité plnění zaplatit. Takový rozsudek autoritativně stanoví, že povinnost k plnění existuje (a existovala i před jeho vydáním) a „mění“ ji po uplynutí lhůty k dobrovolnému plnění v povinnost exekučně vymožitelnou. Právní úprava soukromoprávních úroků z prodlení (zejm. § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku) tomu odpovídá. Úroky z prodlení náleží zásadně „zpětně“.* Uvedené právní názory jsou již v rozhodovací praxi správních soudů ustálené (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015 č. j. 8 Afs 68/2013 – 46, ze dne 28. 2. 2017 č. j. 2 Afs 15/2017-23 nebo ze dne 6. 10. 2016 č. j. 9 Afs 225/2015 – 72) a jak vyplývá z vyjádření žalovaného v tomto řízení, tak jsou již také respektovány daňovou správou (závaznost rozsudků správních soudů pro orgány veřejné moci ostatně vyplývá z § 54 odst. 6 s. ř. s.). Z uvedených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je rovněž zřejmé, že se ve vztahu k úrokům z nadměrného odpočtu nerozlišuje mezi postupem k odstranění pochybností a daňovou kontrolou. Stejně tak krajský soud neshledává důvod mezi oběma

procesními postupy rozlišovat. V obou případech je princip stejný, tedy potřeba kompenzovat daňovému subjektu zadržování jeho nadměrného odpočtu za dobu, kdy v důsledku – byť legitimního - postupu správce daně, nemohl disponovat s peněžními prostředky, které mu náleží.

10. Lze tedy shrnout, že judikatura správních soudů se ustálila na závěru, že přes absenci výslovné právní úpravy do 31. 12. 2014 měl plátcе daně i v tomto období právo na úroky z nevyplaceného nadměrného odpočtu vykázaného v daňovém přiznání k DPH podle § 155 odst. 5 daňového řádu v případě prověřovacích postupů správce daně (typicky v režimu „postupu při odstraňování pochybností“ podle § 128 daňového řádu, nebo daňové kontroly podle § 85 a násl. daňového řádu), a to v obecné rovině od uplynutí lhůty 3 měsíců do dne uhrazení nadměrného odpočtu správcem daně. Počátek běhu této 3 měsíční lhůty by měl být podle přesvědčení krajského soudu ve shodě s rozsudkem ve věci „Kordárna“ vázán na okamžik, k němuž je třeba podat za příslušné zdaňovací období daňové přiznání (pokud bylo včas podáno), byť se lze v některých rozhodnutích setkat se závěrem, že počátek lhůty se odvíjí již od skončení příslušného zdaňovacího období. Plátcе daně však pochopitelně nemá nárok na úroky z té části vykázaného nadměrného odpočtu, která byla shledána jako neoprávněnou. Pouze pro úplnost krajský soud dodává, že uvedené závěry se uplatní v případě „zákonem dovoleného“ zadržování nadměrného odpočtu plátcе za účelem prověření oprávněnosti jeho nároku. I v době před 1. 1. 2015 byl samostatně upraven „úrok z neoprávněného jednání správce daně“ (viz § 254 daňového řádu). Po aplikaci uvedených závěrů na poměry projednávané věci krajský soud uzavírá, že žalobkyni vznikl po uplynutí tříměsíční lhůty počínající běžet dnem následujícím po posledním dni lhůty k podání daňových přiznání za jednotlivé relevantní měsíce září 2012 až prosinec 2012 nárok na úroky z vyměřených nadměrných odpočtů, a to až do jejich vyplacení dne 17. 2. 2016 (tímto závěrem krajský soud nepředjímá a nevylučuje, zda v průběhu této doby nastaly okolnosti, které měly za následek stavení doby úročení, protože touto otázkou se dosud daňové orgány nezabývaly). Potvrzující rozhodnutí žalovaného, kterým nebylo ve spojení s rozhodnutím správce daně ze dne 12. 4. 2016 žádosti žalobkyně o tyto úroky vyhověno s odůvodněním, že nárok na úroky za požadované období nemá oporu v právní úpravě, je v rozporu s výše citovanou ustálenou judikaturou správních soudů, včetně právního závěru krajského soudu přijatého v této věci. Proto krajský soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení po vrácení věci posoudí žalovaný opětovně odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správce daně ze dne 12. 4. 2016, a to při vázanosti právním názorem krajského soudu uvedeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Lze dodat, že zatímco nárok na úroky dospělý do 31. 12. 2014 je třeba s ohledem na právní závěry uvedené v tomto rozsudku posuzovat podle § 155 odst. 5 daňového řádu (o čemž v současné době není ani mezi účastníky spor), otevřenou zůstává otázka naznačená žalovaným v jeho vyjádření, a to podle jaké právní úpravy se má posuzovat nárok žalobkyně na úroky dospělý po 1. 1. 2015 (zda podle § 155 odst. 5 nebo podle § 254a daňového řádu účinného od 1. 1. 2015). Tuto otázku nepřisluší krajskému soudu v tomto rozsudku posuzovat, protože nebyla řešena v napadeném rozhodnutí a nepodléhá proto ani tomuto soudnímu přezkumu.

11. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. podle procesního výsledku sporu a procesně úspěšné žalobkyni přiznal vůči žalovanému právo na plnou náhradu nákladů řízení. Konkrétně soud přiznal žalobkyni

právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, odměny advokáta podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí zastoupení, včetně přípravy a první porady a podání žaloby) a náhradu hotových výdajů v paušální výši 600 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty (DPH), jsou náklady právního zastoupení žalobkyně ve výši 6 800 Kč zvýšeny podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku ve výši 1 428 Kč odpovídající aktuální sazbě DPH. Výše uvedené náklady řízení v celkové výši 11 228 Kč soud shledal jako účelně vynaložené a uložil žalovanému povinnost nahradit je žalobkyni k rukám jeho zástupce podle přiměřeného (§ 64 s. ř. s.) použití § 149 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen o. s. ř.). Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159 a § 168 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněná domáhat nařízení výkonu rozhodnutí.

Ostrava 27. června 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu